

ТЕОДОРА ТОДОРОВА

ОПИТ ЗА ЛЮБОВ

chitanka.info

Бе толкова приятно след любовен акт да се изтягаш с цигара в уста.

Жената бе в банята и той можеше да види отражението и и голото и тяло в огледалото.

За пореден път се запита какво е намерила в него и как се бе съгласила да се любят?!

Бе красива.

Бе много красива — тяло на манекен, високи гърди, лице, което би накарало

всеки художник да я пожелае за модел.

Явно жените имаха друга ценностна и изборна система.

За разлика от тях мъжете държаха на опаковката, на външният вид. Прекрачваха границата заради едно красиво лице и един задник, но при жените не бе така.

Те имаха някаква тайна система на оценка, някаква тайна рецепта на удоволствие.

Всички се питаха как е възможно една прекрасна жена да върви под ръка с някой грозник. Отговорът за много бе — заради парите, но той знаеше, че не е така.

Парите си ги имаше, но това си беше неговата тайна. Не бяха те стръвта, с която успяваше да привлече жените в леглото си. Може би дълбоко в тях се криеше механизмът на дивата природа — самката приемаше само най-силният, този, който може да победи, за да продължи поколението и за да може поколението да носи неговата жажда за живот и отцеляване.

Смешното бе, че в природата мъжките екземпляри носеха по-ярките пера, по-лъскавата козина, те имаха много неща, с които да привличат женската, докато при хората бе обратното. Жените пилееха пари по козметици, по дрехи, по гримове, докато един мъж дори с шкембенце винаги можеше да има прекрасна жена до себе си. Странно, нали?!

Отново погледна към банята.

Ето ти го потвърждението на собствените му мисли — той си лежеше и нехаеше за собственото си тяло, а тя в момента решише коси, поставяше отново грим, парфумираше се.

Защо ли?! Та, всичко това имаше по-голямо значение преди да влязат в леглото, а не след това.

Досмеша го и си позволи да пусне усмивката си да се рее в пространството на стаята.

Жената се обърна и го погледна въпросително:

„Всичко наред ли е мили?“

Познавах се едва от два часа и половина, а вече се бе превърнал в „мили“.

Боже този женски навик да наричат нещата с малки и гальовни имена. Все едно, че начинът, по който го наричаше имаше значение и определяше факта дали той ще пожелае да я види отново или не.

Един от най-близките му приятели имаше следната теория за разликата между мъжа и жената. След любовна нощ един мъж си мисли следното — как да се отърва от нея, за да не ме покаже на приятелките си и да не ме кара да прием кафе заедно на центъра на града, а жената си мисли — дали е добра партия или не и дали да направи компромис със слабите му способности в леглото.

Интересно, нали?! И май в цялата тази теория имаше и зрънце истина.

До момента бе имал много жени. Наистина много. Не се хвалеше като другите за похожденията си, не защото го смяташе за нещо недостойно, а защото като него имаше малко. Бе принуден сам да се наслаждава на победите си над „слабият“ пол. Може би времето, когато те наистина бяха слаби бе минало, защото сега жените движеха по-голяма част от човечеството и от неговия прогрес.

Отново си дръпна от цигарата и усети как димът и удоволствието си проправиха път в дробовете му. След любенето, предпочиташе пушенето, своята кола и качествените питиета. Проста логика на живеене, нали?! Можеше да си го позволи. Имаше пред себе си векове на живот и не трябваше да си мисли какво ще се случи утре. Онова „утре“, което за хората бе затворено в рамките на 50 — 60 години. Той имаше времето, за да опита всичко, за да му се наслади, за да прави грешки и за да ги поправя, а и дори да не ги поправяше знаеше, че няма да стигне до момента, когато пред Свети Петър, в който вярвах хората ще трябва да изповядва живота си. Просто нямаше съдник. Правеше това, което си поиска...

Жената бе още в банята.

Не го изненадваше.

Жените живееха или пред огледалото или в очите на своите любовници или във ветрините по улиците. Имаха нужда постоянно да се оглеждат, все едно, че отразеният им лик би могъл да продължи живота им. Ако това им стигаше, то тогава бе лесно.

Самоят той не се поглеждаше в огледалото. Нямаше нужда. От много хилядолетия си бе същият и нямаше да се промени, докато не дойдеше моментът, когато трябваше да отстъпи своето място на някой друг. До тогава щеше да продължи да съществува в това тяло и с това лице.

Отново си спомни за момента, когато се запозна с тази жена, с поредната жена в живота си...

Стоеше на бара.

Винаги избираше последният писък на модата в заведенията, защото така бе сигурен, че само жени от класа, с пари и с жажда да успеят ще влязът там. Бе спазил правилата на външният вид — марков часовник, дрехи от световен дизайнер, цигари по поръчка, марково питие пред себе си. Стоеше в тъмният ъгъл на бар-плота. Така можеше да гледа влизащите, без той самият да бъде забелязан.

Имаше много жени в бара, много жени, които би могъл да заведе в леглото си, но той търсеше перфектната Жена. Оная, която имаше ореола на удоволствието и на страстта, около себе си.

Бе прекарал почти три часа в очакване, кога внезапно бе влязла Тя.

Тази, която в момента се оглеждаше в огледалото на неговата стая.

Бе свалила палтото си с грация, бе оставила другите мъже да оглеждат голия и гръб, бе се движила между масите с походката на котка и бе го намерила. Бе избрала неговият тъмен ъгъл, за да седне и за да си поръча питие.

В един кратък момент си бе помислил дали ролите на преследвача и на жертвата не са разменени?!

Не бе погледнала към него, бе попитала бармана с тих и дълбок глас дали може да и сервира мартини. Горкият барман! Едва не бе глътнал папионката си от вълнение. Бе и сложил две маслини и дори не бе използвал дозатора, за да премери точното количество алкохол.

Ако можеше щеше да се разлее по плота, за да надникне в деколтето и и за да получи една усмивка от нея.

В този момент той бе разбрал, че трябва да прекара вечерта с нея. Бе решил да подели часовете с това перфектно тяло, което искаше ласки, милувки и любов. Разбрал бе, че тя не бе от онези жени, които ще те карат да се чувташ ужасно на сутринта, когато ти иде да се питаш от кой зоопарк си изровил екземпляра в леглото до тебе.

Жестоки мисли, но и реални, особено за представителите на мъжкия пол!

Не бе погледнал към нея. Бе я оставил да си пие питието и да усеща погледите на другите мъже по своето тяло. Това, което със сигурност знаеше е, че жените умират, когато някой не им обръща внимание. Не им стигаше погледа на деветдесет процента от противоположният пол, вперен в тях. Искяха да имат стоте процента и не понасяха, когато дори един мъж не ги удостоеше с погледа си и с вниманието си.

Ах, това чувство за суета и за самонадеяност. Точно то щеше да доведе жената в неговото легло без дори сама да го разбере.

Остави другите глупаци да се взират в нея, да точат лиги(макар и отвратителен този израз бе много показателен за чувствата на другите представители на мъжкия пол) и да се опитват да се докоснат до тялото и с поглед.

На нея и харесваше целият този спектакъл много. Усещаше го по голата и кожа на гърба, по неговата извивка, по движението на раменете.

Все едно, че цялото и тяло крещеше с гордост—

„Гледайте ме, наслаждавайте се, пийте ме с очи“.

Точно такива жени му харесваха и точно такива жени, в крайна сметка сами влизаха в клопката на собственият си нарцисизъм...

Докато тя бе отишла до тоалетната, той бе поръчал още едно питие за нея и бе помолил уличният цветар за една червена роза, която бе поставил до чашата и с мартини. После отново се бе поотдръпнал и бе започнал да чувства как вълните от предстоящият му успех залазват по снагата му.

Беше сигурен, че ще успее. До сега не бе претърпявал поражения и дори не му минаваше през ум, че може да дойде моментът, когато ще бъде победен или няма да може да постигне това, което иска.

Жената бе приела играта веднага. Обичаше да флиртува. Дори не му се наложи да се насилва да води задължителните поне няколко часа разговори, а веднага и двамата без думи бяха разбрали, че искат едно и също и нямаше нужда да губят време.

В крайна сметка с предисловие или не съдържанието на престоящата вечер бе ясно.

Бяха допили питиетата си и после бяха седнали в неговата кола, за да се уточнят дали да отидат в нейния или в неговия апартамент. Бе изненадан, че тя предпочете неговия.

До сега почти всички други жени избираха собствения терен. Явно, за да се чувстват по-сигурни и ако случайно нещата загрубееха да можеха да разчитат на помощ от съседите.

За него бе все едно.

В крайна сметка те не доживяваха момента на утринното кафе. Дори не разбираха какво точно им се случва.

Все пак предпочиташе да го прави на техен терен, за да не се налага после да премества телата им от своя апартамент, да почиства кървавите петна и да гори дрехите и личните им вещи...

Не успори решението и.

Тази жена си заслужаваше малките неудобства.

В тясното пространство на колата бе усетил по-ясно нейният парфюм.

Бе леко замайващ, толкова интензивен бе ароматът.

Помисли си дали този мирис идва от парфюма или от нейното тяло?! Явно, бе твърде възбуден, за да минават подобни мисли в главата му.

Усмихнал се бе леко и бе видял с крайчеца на окото си, че и тя се подсмиваше.

Може би същите мисли са минавали и през нейната глава?!...

Отново си дръпна от цигарата и забеляза, че почти бе свършила.

Да, свършваше и времето на живот на жената.

Нека се парфюмира, среще и поне в смъртта си щеше да изглежда красива. Щеше да изглежда красива в последните си мигове с него. После, когато намереха тялото и гледката едва ли би могла да се нарече прекрасна, но това не го интересуваше.

Той щеше да бъде някъде другаде, може би отново в някой моден бар, в тъмния ъгъл, за да избира нова жена за поредната си вечер на

удоволствие.

Донякъде съжаляваше, че трябва да я убие. Бе най-добрата партньорка в леглото, която бе намирал от доста години. Бе изпитал върховно удоволствие и му се искаше да опита отново, но правилата си бяха правила. Никога втори опит и никога още веднъж...

Какво ли още правеше и защо ли се бавеше толкова много?!

Ако съществуваха точни статистически данни според него сигурно поне петдесет процента от своето време жените прекарваха пред огледалото, правейки се на по-красиви и наслаждавайки се на собственият си образ.

Ако това бяха последните желания на неговата гостенка преди да умре(макар да не го знаеше), то той би могъл да поизчака.

Още не бе полунощ и имаше време. Дали да не повтореха любовната сцена от преди половин час?!

Ядоса се сам на себе си и се подразни, че позволи повторен път тази мисъл да мине през съзнанието му. Явно любовната игра бе отнела част от способността му да разсъждава трезво...

Полека притвори очи и преклочи съзнанието си на промяна.

Сега за няколко минути от прекрасен мъж щеше да се превърне в звяр, в чудовище, в убиец.

Светлината в стаята бе изгасена и тя не можеше да го види.

Полека тялото му започна да се окосмява, ноктите порастаха с невероятна скорост, за да се превърнат в подобие на изкривени ножове, очите му губеха синият си цвят и се превръщаха в жълти кръгове. Усети как кучешките му зъби си проправят място в устната му кухина.

Още само миг и трансформацията щеше да бъде пълна.

Винаги се бе смял, когато в книгите по фантастика или в приказките виждаше образите на вампири и на човека — вълк. Почти успяваха илюстраторите със своето въображение да пресъздадът образа, който носеше и той.

Май наистина човечеството правеше големи крачки напред в развитието си. Имаше хилядолетия живот пред себе си, за да види до къде точно ще стигнат хората. Дано само с тези нови технологии не променяха жените и техният начин на мислене, техните навици. Не би искал да запълва вечерите си с подобия на жени или с роботи. Искаше още векове да се наслаждава на топлата им кожа, да гали голите им

гърди, да се люби до изтощение и да може да усеща косите им по своето лице.

Ах, тези жени — толкова прекрасни и първични животни!...

Още миг и трансформацията му щеше да завърши.

Щяха да свършат и последните мигове живот на жената в банята.

Поне нямаше да се налага да почиства много след това.

Внезапно усети пронизваща болка и почувства как нещо остро се забива в шията му. Отвори очи и видя над себе си жената.

Не бе вече жена.

Беше някакво чудовище.

Над него се развяваха двете и крила на прилеп, които се свиваха и разперваха. Не можеше да види лицето и, защото то бе забито, заедно с нейните зъби в гърлото му, но усещаше противният и мирис на сяр, усещаше и острите и нокти, които го държаха здраво забит във възглавницата и най-лошото бе, че усещаше как неговата кръв изтичаше и се вливаше в тялото на звяра.

Не направи опит да се възпротиви.

Знаше, че е излишно.

Знаеше, че рано или късно това щеше да се случи и знаеше, че неговото тяло щеше да се превърне в пепел, а неговата сила и неговите години живот да се прелеят в другия. Единственото, което не знаеше, че това щеше да стане с жена.

В крайна сметка тази негова слабост го бе довела до края.

Затвори очи поне за да не вижда отвратителният образ пред себе си и си представи, че се люби, че се люби с прекрасна жена, че поделя едно съвършено удоволствие и че в крайна сметка любовта иска жертви.

Наистина любовта иска жертви...

1 ноември 2000

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.